

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 2. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_189-txt-shoot-idm1054.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

I Begyndelsen var alting øde og tomt, indtil Guds Aand svævede hen over Afgrunden. Ved Herrens almægtige Ord skabtes Lyset, Himlen udspændtes og paa den sattes Solen til at lyse om Dagen og Maanen med Stierne til at skinne om Natten. Vandene fik deres Grændser, og det Tørre løftede sig. Af Jorden opvoxte Græs og Træer og Urter i mangfoldig Skikkelse; Havet fik sine Fiske og Luften de flyvende Fugle, Jorden opfyldtes af krybende og fireføddede Dyr, og alt Levende fik Evne til, at forplante sin Art paa forunderlige Maader. Allersidst paa den siette Dag blev Mennesket skabt i Guds Billede: en Mand, Adam, og en Kvinde, Eva, og dem blev givet Herredømme over alt det Levende og Livløse. Herren havde beredt Mennesket en Have i Østen, som kaldtes Eden og siden Paradis; der levede de i reent aandeligt Samfund med Gud, i Uskyldighed og Fred med sig selv, samt med Alt, hvad der omringede dem. Gud havde forbudt dem at røre Kundskabstræet paa Godt og Ondt, men af den gamle Slange lode de sig forføre til Hovmod, de vilde have en Kundskab hvorved de kunde blive deres Skabers Lige, og overtraadte hans Bud. Nu havde de tabt deres Uskyldighed, de vare i Strid med Gud, sig selv og de udvortes Ting. Møjsommeligt Arbeid, Smerte og Død blev deres Lod. Adam og Eva avlede Børn i deres Lignelse, Kain og Abel vare de ældste, og hvor fordærvet Menneskets Sindelag var blevet, viste sig, da Kain dræbte sin Broder, hvis Offer Gud havde optaget naadigere, fordi det frembares med et renere Hierte. Gud skænkede Adam en Søn i Abels Sted, som kaldtes Seth, hvis Efterkommere vedbleve en tidlang, ligesom Abel, at drive et uskyldigt Hyrdeliv, og holde sig nær til Gud i Sind og Idræt, hvorfor de ogsaa kaldes Guds Børn. Kains Efterkommere lignede denne deres Stamfader, de ringeagtede Gud og hans Bud, og stræbte ene efter, at leve saa glade paa Jorden, som muligt. De dyrkede Jorden, smeddede Malm og byggede Stæder, og opfandt Strengelig og det velklingende Vers, men da Enhver kun gjorde hvad ham lystede blev Jorden opfyldt med Vold og Uterlighed. Seths Efterkommere blandede sig efterhaanden med Kains og bleve delagtige i deres Synder, saa at der tilsidst kun fandtes een retfærdig Mand af Seths Afkom, ved Navn Noah, og ved ham lod den langmodige Gud den fordærvede Slægt formane til Omvendelse og forkynde den Ødelæggelse, som ellers maatte komme over dem; men de forhærdede sig, og ginge trodsende denne Undergang imøde. En Vandflod overskyllede Jorden, og druknede alt Leven⁴de som fandtes derpaa; men sin Tiener Noah med hans Familie, og nogle af Dyrene, havde Gud udfriet, i det han oplyste ham til at bygge sig et stort Skib, som kaldtes Arken, hvor han opholdt sig, indtil Jorden igen blev tør. I Forbindelse med den store Omvæltning Floden havde foraarsaget paa Jorden, foregik nu ogsaa den Forandring med Menneskelivet, at istedenfor at det hidindtil havde udstrakt sig til henimod tusinde Aar, afkortedes det nu efterhaanden saa, at hundrede og nogle Aar bleve den længste Levealder.